

kommune; thi det er utvivlsomt, at der nyder han væsentlige kommunale Goder, og at denne fremfor nogen anden Kommune maa være berettiget til at kræve et passende og anstændigt Stattebidrag fra ham. Men, saaledes som Lovforslaget er anlagt, skjønner jeg ikke rettere, end at han skal beskattes selvstændigt i hver af de andre Kommuner, hvor han har Eiendom, og saa bliver det et Spørgsmaal, om Dpholdskommunen vil kunne faae Noget at gnave af det Ben, hvoraf de andre have spist Kjødet, naar der er Spørgsmaal om at beskattede ham i Dpholdskommunen. Det forekommer mig, at den eneste rigtige Maade i og for sig vilde være at beskattede ham i Dpholdskommunen og derefter fordele Bøstatningen imellem de Kommuner, hvori han har faste Eiendomme. Dette kan jeg forstaa, dette forekommer mig at være den eneste praktiske Vej at gaa, hvorimod jeg ikke kan se Andet, end at man ad den Vej, som her er foreslaaet, ikke alene vil komme til at gjøre Uret imod de Mænd, der skulle beskattes, men ogsaa vil komme til at bewirke en meget betydelig Skade for den Kommune, som efter de hidtil gjældende Bøstatningsforhold egentlig har haat det største Kæp paa ham, nemlig Dpholdskommunen. Jeg skal endnu med Hensyn til disse enkelte bestemte Indtægter, jeg har omtalt, tillade mig at bemærke, at jeg ikke skjønner, hvorledes det overhovedet kan lade sig forlige med Formue- og Keilighedsbøstatningen, saaledes som den for Tiden er, at medtage disse Indtægter. Jeg kan forstaa, at disse Indtægter: Arvefæsteafgifter, Diende- og Kanon, kunne finde deres Plads saaledes, som de have fundet den i en Indkomstskat, som i den ekstraordinære Skat; jeg kan finde, at de kunne have berettiget Plads og en praktisk Plads i en Formue- og Keilighedsbøstatning, men det er mig ikke muligt at se, at de paa nogen som helst hensigtsmæssig Maade kunne tages med ved en Formue- og Keilighedsbøstatning, medmindre der gives denne en saadan legal Ordning, at den kan optage de Elementer, hvorom der her er Tale. Dette have de ærede Forslagsstillere meget rigtigt følt, idet de paa en Maade have tilintetgjort Formue- og Keilighedsbøstatningen, og i § 12 har man

sagt, at, forsaavidt de nærværende Regler om Formue- og Keilighedsbøstatningen ikke stemme med denne Lov, ere de hermed hævede. Jeg tror imidlertid ikke, at det gaar an at gjøre dette, og jeg mener, at det er et aldeles uforkasteligt Vidnesbyrd om det Umulige i at ordne en interkommunal Bøstatning, medmindre man forveien — samtids dermed — vil gennemføre Systemet for hele den øvrige Bøstatning. Jeg kan saaledes ikke slutte mig til de Medlemmer, som tro, at Sagen overhovedet er gjennemførlig paa det Grundlag, der her foresligger. Jeg vil sige, at selv om det virkelig var saa, saa vilde der i Lovforslaget mangle meget betydelige Bestemmelser, som paa ingen Maade kunne undværes. Jeg har allerede tilladt mig at sige, at jeg ikke kan erkjende Rigtigheden af, at en Mand saaledes beskattes rundt om i forskellige Kommuner, men at det Rigtige vilde være dette, at Bøstatningen skete under Et i den Kommune, hvori han opholder sig, saaledes som det er bestemt ved den ekstraordinære Skat, og at Afregningen og — om man vil — Opkrævningen ogsaa finder Sted fra denne til de andre Kommuner; men der mangler i ethvert Fald — selv om man ikke vil dette — tilstrækkelige Bestemmelser for, hvorledes der i mange af disse Retninger bliver at forholde; der mangler ogsaa Bestemmelser for en nærmere Betegnelse af hans Dpholdskommune. Hvorledes bliver der at forholde i det Tilfælde — som dog ikke kan kaldes sjældent — at en Mand har mere end een Dpholdskommune? Der mangler Bestemmelser om, hvad det er for en Indtægt, der skal beskattes, om det er Aarets forudsatte Indtægt, eller det er Indtægten fra det forbigangne Aar. Der savnes endvidere Bestemmelser om, hvorledes der bliver at forholde med Hensyn til den Gjæld, som hviler paa vedkommende Eiendom, Arvefæsteafgift eller Kanon. Hvorledes skal den fordeles mellem de forskellige Kommuner? Endelig savnes der — hvad jeg maa anse for en meget væsentlig Ting — Bestemmelser om, hvorledes den Bøstatte skal være istand til at værges sig imod Overbøstatning, der synes at maatte blive en naturlig Følge af det Princip, man her vil gjøre gjældende; thi